

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. avgusta 1893.

Leto XXIII.

Spričevala.

Prinesli šolarji ste spričevala;
Poglejmo, kaj je, graja ali hvala!
Poprej sejali, danes želi ste,
Klasóv pa, upam, vsi veseli ste.

Pokaži Mánica! — Prav dobro vse je,
Najboljša si — lahkó se srce smeje.
Pšeničnih snopov si nabrala ti,
Ná — pogače bele, gre pohvala ti!

Matíjče sèmkaj! — Dobre imaš réde,
Še napreduj in pomnožuj si véde!
Rženega urežem hleba ti,
Prav tečen je, — pomoči treba ti.

Suzanka, nù, kakó? — Samó zadostno?
Ej spričevalo tvoje je kaj postno.
Ovsenega ti vredna kruha si,
Prevèč ti v šoli bila gluha si.

A kje je Primož? — Skriva on nekje se,
Dobíl je nezadostno, pa se trese.
Snopovje njemu vse snetjávo je,
Prišel iz šole s prazno glávo je.

A vi bodite pridni! — Kar kdo séje,
Pšenico, oves, rž — bo žel poznéje.
Kedór poléga in ne dela nič,
Trpi naj glad, ker ne pridela nič.

Fr. Krek.

Dvakrat izgubljeni sin.

(Povest; piše Basnigoj.)

(Dalje.)

III.

Beset let je vže bival najdenček pri očetu Hijeronimu. Godilo se mu ni slabo. Služil je Hijeronimu pri sv. maši, potem ga je učil skrbni rednik pisati in brati ter ga izobraževal v najpotrebnejših stvaréh. Ni bil sicer mladi učenec bogsigavé kako učen. Ali za tedanje razmere je tudi to zadostovalo, da so ga imeli ljudje za velikega modrijana. Vedel je, kako se pravi tej in óni cvetici, katera ima zdravilno moč, katera je strupena. Poznal je vse gobe (glive), ki so rastle v okolici ter skrbno svaril druge dečke, da se varujejo teh strupenk. Prav tak je bil, kakor njegov krušni oče. In dobro ljudstvo je tako ugibalo, da pojde v samostan in se vrne kdaj zopet k njim past malo čredo mesto očeta Hijeronima. In ne moremo tajiti, da bi ne bile obhajale podobne misli tudi očeta Hijeronima samega. Toda sklenil je, da Bogdana ne bode silil nikamor. — Imenoval je namreč najdenčka Bogdana, češ Bog mi ga je naklonil, njegova previdnost me je privedla v gozd, da sem otel nedolžno življenje, naj bo torej Bogdan. Pa ni bil zadovoljen samó s tem. Nadél mu je tudi priimek — Hostnik. Takó je bila v Bogdanovem imenu in priimku izražena vsa zgodovina njegovega detinstva: Prišel je, da ni nihče vedel od kod — torej ga je dal Bog; najden je bil pa v hosti, in zato je bil — Hostnik.

Nekega dne je sedel oče Hijeronim v sobi ter molil na brevir. Klečal je pred velikim lesenim razpelom, ki je viselo na steni, pred njim pa je bila odprta debela knjiga, na katero je molil. Uprav je storil križ, zaprl knjigo, pokril obličje z rokami ter menil nekoliko časa sloneti tako premišljujoč. Kar ga vzdrami samostanski sel. Prinesel je pismo s provincijalovim pečatom ter ponižno opozoril, da čaka pokorno odgovora.

„Bogdan!“ tako je poklical pater svojega rejenca; „postrezi samostanskemu selu s kruhom in sirom. Skoči tudi po mrzle vode in sosed naj ti da čutarico vina! V tem napišem odgovor!“

Bogdan in sel sta šla v obédnico, če smemo tako imenovati borno čumnato Hijeronimovega župnišča, pater se je pa vrnil v sobo. Tam sede na leseni stol ob